

бохча, със жълти и червени ивици покрая. Бог-Отец благославяше трапезата, а от двете му страни седяха Бог-Син и Бог-Свети Дух.

Иоан Асен си спомни думите на "Вечното Евангелие".

- Иоакиме:... - пошъпна той на верния си приятел, - аз размислих. Не, не може да бъде. Светата Троица е едносъща и неделима. А това значи, че върховния пример, който Бог ни сочи, то е да бъдем еднакво с крепка воля, благо сърце и бистър ум, неделимо и свързмерно. Блаженни тия, които са обдарени от трите.

Иоаким изгледа царя, ала прехапа устни, не посия да изкаже гласно мисълта си, за да не заприлича на ласкател.

Царят пря пред друга стенопис. Гледа я дълго, съсредоточен в образа на Якова, който се бори с Бога. Облечени в зелени одежди, ангелите се качваха по стълбата. Под стълбата, облечен в червено, Яков спеше и сънуваше това, което бе изписано пред него. Синьото на небето, червеното и зеленото мамеха очите с чистата си багря. Царят затвори за миг очи.

Няма да те пусна, дорде ме не благословиш... - пошъпна в сърцето си той думите на Якова от Стария Завет. И неволно въздъхна. Отново грижовната мисъл, която неотлъчно минаваше през ума му, изплува сред останалите и остана като тъмен облак над радостното му настроение.

Църквата бу станала великолепна. Построена от български майстори, изографисана от български шаръчии, тя щеше да бъде един от първите бисери, с който той искаше да украси и прослави столицата си, новия Царевград, богоспасния Търнов... Отправиха се към западната стена на външното предверие, под сляпата арка. Спряха пред иконата на света Анна с малката Богородица на ръце. Царят едва забележимо се усмихна, обърна се към майстор Драган, който наведе зашемяло чело. Приликата между света Анна и царицата бе очебийна. Въз тъмен фон, света Анна, облечена във вишнева наметка, изпод която се подаваха тънките ѝ ръце, в ясно-сини ръкави, притискаше до себе